

Toespraak tijdens het jubileumconcert 'Thuis in 't college' van 05 november 2022, Aula Debrie St. Aloysiuscollege Menen (bij aanvang tweede deel van het concert).

Dames en Heren,

Graag licht ik u even het ontstaan toe van het lied dat wij zo pas als eerste van het tweede deel van dit concert hebben gebracht.

Enkele jaren geleden was ik aanwezig ten huize van onze dirigent Jacques Lecluyze. Toen kreeg ik de hoge eer om even zijn 'muziekatelier' te mogen betreden. Het had voor mij iets sacraals, iets magisch, ik trad zo waar binnen in het heilige der heiligen;

Jacques wou me het embryo laten horen van een nieuwe compositie voor ons orkest. Hij voegde er aan toe dat het gewoon op niets trok en dat hij het dan maar naar de prullenbak zou verwijzen. Ik werd evenwel getroffen door een zeer zacht en zo mooi nummer, en deelde hem meteen kordaat mede dat hij in tegenstelling tot zijn mening verder dat stuk volgens mij moest uitwerken. Het was al té mooi.

Hij geraakte dan ook hiervan overtuigd en zo ontstond dat nummer 'Inner peace'. Maar wat wij nooit zullen vergeten is dat Jacques 'Inner Peace' meteen heeft opgedragen aan de twee voorzitters die het orkest tot op heden heeft gekend: Felicien Wallays en uw bescheiden dienaar.

Maar dames en heren, het is inderdaad niet gewoon dat een voorzitter de aanwezigen welkom heet halverwege een concert. Maar dat is op zich niet zo verwonderlijk, want het Banjo-Orkest is nu eenmaal niet 'gewoon'.

Ik heet u dan ook allen hartelijk welkom mét onze dank voor uw zo talrijke aanwezigheid.

Drie jaren geleden, net voor het begin van de coronapandemie, vierden wij ons geslaagde jubileum-weekend van 60 jaren Banjo-Orkest, eveneens met een geslaagd jubileumconcert hier op dezelfde plaats.

Het St. Aloysiuscollege te Menen is van oudsher onze eeuwige niche, ons nest, onze uitvalsbasis en hoofdkwartier.

Dank aan het college in de persoon van zijn directeur dhr. Mathieu Dehaene, voor alle faciliteiten waarvan wij thans al 15 jaren sinds we als een Fenix uit onze as zijn verrezen, hebben mogen genieten.

Mijn grote dank gaat uit naar ons feestcomité dat terug paardenwerk heeft verricht: Mark Verraes, Johan Leplae, Freddy Dusselier, Gery Vermeersch, Bob Decramer en onze eeuwige penningmeester-secretaris Martin Depuydt.

De voorbije 15 jaren waren van meet af aan erg succesvol: we zijn vandaag aan het 133ste concert toe in die 15 jaren, dus een gemiddelde van een tiental concerten per jaar zo wat overal ten lande en in het buitenland. We waren overigens recent aan onze 6de tweejaarlijkse concertreis in het buitenland toe, ditmaal richting het Zwarte Woud.

We zijn gelukkig een hele tijd van alle onheil gespaard gebleven. Maar toch moeten we aanvaarden dat de laatste jaren de tand des tijds toch een beetje er aan beginnen knagen is.

We denken vandaag met weemoed en droefheid terug aan drie leden, die ons zo dierbaar waren en die ons zijn ontvallen: Patrick Cauwelier, beschermlid, Paul Vandamme, trompettist en Luc Decramer, gitarist.

Aan hun dames hier vandaag tegenwoordig, Christiane van Patrick, Ria van Paul en Chris van Luc: ik stuur van hieruit namens onze hele groep aan Patrick, Paul en Luc, maar ook aan jullie onze gemeente warme groet!

Mijn dank gaat eveneens uit naar Hubert Vanooteghem, banjospeler, vanavond ook hier aanwezig, die wegens gezondheidsperikelen onze groep heeft moeten verlaten, maar die zich meteen bereid heeft verklaard om verder de webmaster van ons orkest te blijven.

Maar we worden hier vanavond ook wel overvallen door een tweeledig gevoel. Dit concert is voor onze groep een hoogtepunt vol blijdschap en muzikaal genot. Maar het concert houdt voor ons ook wel iets droevigs in. Onze sublieme dirigent, Jacques Lecluyze, neemt vanavond afscheid van zijn Banjo-Orkest, noodgedwongen door gezondheidsproblemen. Zoiets hadden wij echt nooit verwacht.

Jacques legt er het dirigerestokje bij neer bij zijn drie muziekgroepen die hij steevast ‘zijn kinderen’, zijn ‘muzikale kinderen’ noemde: het Banjo-Orkest, het Sinjakoor en de groep Allegretto.

Hierbij komt van mijn kant uit een beetje beroepsmisvorming als advocaat piepen. Ik heb er even artikel 424 van ons Belgisch strafwetboek op nageslagen, dat handelt over de familieverlating, meer bepaald de kinderverlating, het in behoeftige staat achterlaten van zijn kinderen. Dit wordt strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van minimum zes maanden en een geldboete van 2.500 euro.

Maar gelukkig voor Jacques vond ik in het artikel terug dat het eigenlijk gaat over het onthouden aan zijn kinderen van voeding, verzorging, medicatie, hygiëne. Ik vond er gelukkig voor hem niet in terug dat ook het achterlaten van zijn kinderen in een muzikale behoeftige toestand sanctioneerbaar is.

Overigens, Jacques, je laat ons echt niet in behoeftige toestand achter. Integendeel, je hebt ons tot een hoog niveau gebracht. Het Banjo-Orkest staat immer pal, en een rondvraag van mij als voorzitter bij al onze members leerde me dat er geen sprake van is dat dit ook meteen het einde van het orkest met zich zou moeten meebrengen. Maar hoe het verder zal gaan? Binnenkort buigt het bestuur zich over de voorstellen van hoe wij verder tewerk zullen gaan, welke beslissing dan door de gehele groep zal worden genomen. Maar van verdwijnen is echt geen sprake.

Jacques, je deed het altijd op een zeer gewaardeerde, lieve en hartelijke manier, doch ook terecht veeleisend. Je maakte ons tot wat we vandaag hier zijn. Onze diepste en gemeente dank daarvoor.

Ik herhaal dat je ons dus helemaal niet in een behoeftige toestand achterlaat, net zoals je dat met jouw lieve bloedeigen kinderen nooit hebt gedaan. Vandaar dat we zo gelukkig zijn dat ze vandaag, jouw kinderen en kleinkinderen, op onze uitnodiging zijn willen ingaan om hier

vandaag aanwezig te zijn: welkom aan dochter Yumika en David, dochter Barbara en Jens en de kleinkinderen: Rosanne, Felix, Nore en Rover!

Dezelfde dank gaat van ons naar jouw echtgenote Myriam. In de Bijbel staat geschreven: “Mulier fortis, quis invenit?” of “Een sterke vrouw, wie zal haar vinden?” Welnu Jacques, jij hebt ze gevonden! Dank Myriam voor al jouw continue steun aan Jacques in deze voor jullie moeilijke periode, en derhalve ook jou indirecte steun aan ons als orkest.

Ons Banjo-Orkest is lid van de grootste Vlaamse regionale muziekfederatie waarbij talloze Vlaamse harmonies, fanfares, koren en orkesten zijn aangesloten. ‘Vlamo’, de ‘Vlaamse Amateurs Muziek Organisatie’. Die kent aan de verdienstelijke verantwoordelijken een hoog ereteken toe. Mag ik vragen aan mevrouw de schepen Griet Vannryckegem, schepen van cultuur van de Stad Menen, overigens ook lerares hier in ’t college, om jou namens Vlamo en ons allen de oorkonde en het ereteken van 60 jaar en meer muziekbeleving, het diamanten ereteken, te willen overhandigen.

Maar mag ik ook aan onze Frieda Raes vragen om aan jou met de nodige zoenen onze attentie te overhandigen en onze dank te uiten voor al hetgeen je voor ons betekend hebt. Bij voorbeeld, een weekendje Parijs samen met Myriam zal je vermoedelijk wel kunnen verrukken? Overigens, er is niemand die beter kan zoenen dan onze Frieda.

En mag ik tot slot aan onze youngster, sax tenor Bruno Vermeersch, vragen om namens ons allen aan Myriam een mooi bloemetje te overhandigen.

En terloops Bruno, wil je nog even tot hier bij mij komen?

Omwille van beroepsredenen, vooral veel afwezigheden in het buitenland voor jouw tewerkstelling heb je noodgedwongen en na rijp beraad beslist om een einde te stellen aan jouw door ons zo gewaardeerde medewerking binnen ons orkest. Ik deel ieders mening als ik je zeg dat je altijd die lieve en hartelijke jongeman waart en bent, de jongeman met de eeuwige zalige glimlach. Daarenboven hebben wij van jou nooit ofte nimmer ooit in een repetitie of concert ook maar één verkeerde of valse noot gehoord. Je was en bent een schitterend muzikant. Stel het verder wel!

Maar thans is het moment aangebroken voor terug een “streepje muziek”. Jacques, music maestro, please! En dank aan allen voor jullie volgehouden aandacht!

Marc Decramer, voorzitter Banjo-Orkest